

Библиотека
Прозна путовања

Уредница
Марија Вукосављевић

Назив оригинала
Barnen på Bråktakargatan

Прво издање: Rabén & Sjögren
Bokförlag AB Stockholm, Sweden
©Saltkråkan Ab / Astrid Lindgren 1958
Сва права задржава Saltkråkan AB, SE-181 10 Lidingö
E-mail: nilsnyman@saltkrakan.se

Детаљније информације о свим књигама
Астрид Линдгрен потражите на сајту www.astridlindgren.net

Översättningen har fått stöd från Statens Kulturråd.

Превод ове књиге помогао је
Државни савет за културу Краљевине Шведске.

Астрид Линдгрен

Луцкаста Лота

Превео Чедомир Цветковић
Илустровала Мања Радић-Митровић

Одисеја
Београд, 2010.

Лота је баш детињаста

Мој брат се зове Јонас, ја сам Марија, а наша мала сестра од три и по године зове се Лота. Тата каже да је пре него што су дошла деца, у кући било сасвим тихо. А после је настала бука. Брат се родио пре мене, и тата каже да је у кући почео лом чим је Јонас довољно порастао да

може да лупа звечком о странице свог кревета, нарочито недељом ујутру кад тата воли да спава мало дуже. Онда је Јонас правио све већу буку. Због тога га тата зове Велики Галамџија. Мене зове Мала Галамџија. Иако ја никад не правим толику буку као Јонас. Понекад сам тиха и по неколико сати. Онда су моји родитељи добили још једно дете – Лоту. Њу тата зове Мала Дрекавица, а зашто, не знам. Мама нас зове по имену: Јонас, Марија и Лота. Мене понекад зову и Мија-Марија, нарочито Јонас и Лота. Станујемо у кући у улици која се зове Саламџијска улица.

„Можда је некад у овој улици живео саламџија који је правио саламе и кобасице, а сад овде живе само галамџије”, казао је тата. „Мислим да би требало да је прекрстимо у *Галамџијска улица*”, рекао је тата.

Лота се љути што није велика као Јонас и ја, па да и њој дозволе да сама иде на пијацу. Јонас и ја суботом идемо на пијацу да купимо карамеле. Увек донесемо карамеле и Лоти, зато што морамо.

Једне суботе је киша толико пљуштала да нисмо могли да одемо на пијацу, али смо се сетили, па смо узели татин велики кишобран и ипак отишли и купили карамеле. У повратку смо све време морали да будемо под кишобраном, али смо јели карамеле и било нам је лепо.

Лота није смела да изађе ни у двориште, зато што је падала тако јака киша.

„Зашто пада киша?“ – питала је Лота.

„Да би порасли раж и кромпир и да бисмо ми после имали шта да једемо“, рекла је мама.

„А што онда киша пада на пијаци?“ – питао је Јонас. „Је л’ да расту карамеле?“

Мама се само насмејала.

Кад смо увече отишли на спавање, Јонас ми је рекао:

„Слушај, Мија-Марија, кад одемо код бабе и деде, нећемо да једемо шаргарепу из баште, него ћемо посадити карамеле, оне су много слађе.“

„Јесу, мада је шаргарепа боља за зубе“, рекла сам. „Можемо и каремеле да заливамо из моје зелене кантице.“

Била сам врло задовољна што сам се сетила своје зелене кантице коју држим код баке и деке на селу. Стоји на полици у подруму.

Код деде и бабе идемо сваког лета.

Замислите шта је једном Лота урадила кад смо летовали код деде и бабе! Иза њихове штале се налази велика гомила стајског ђубрива

којим ујка Јохансон засипа њиве да би усеви боље расли.

„Чему служи ово ђубре?” – питала је Лота.

Тата јој је објаснио да све боље расте ако је нађубрено.

„Али мора да пада и киша”, рекла је Лота јер се сетила да је тако мама рекла кад је оне суботе падала јака киша.

„Наравно, Мала Дрекавице”, одговорио је тата.

Поподне је почела да пада киша.

„Да ли је неко видео Малу Дрекавицу?” – упитао је тата.

Нико је није видео сатима, па смо сви почели да је тражимо. Прво смо преврнули целу кућу, све ормаре и оставе, али Дрекавице нигде није било. Тата се узнемирио јер је обећао мами да ће пазити на Лоту. Најзад смо Јонас, тата и ја изашли у двориште да је тражимо. Гледали смо у шупи, око сена, свуда. Онда смо провирили иза штале, и замислите, тамо је стајала Лота,

насред стајског ђубрива, иако је падала киша.
Скроз-наскроз покисла.

„Мала моја Дрекавице, зашто ту стојиш?” –
упитао ју је тата.

Лота је заплакала и рекла: „Да порастем и да
будем велика као Јонас и Мија-Марија.”

О, како је Лота детињаста!

